

ФОТОПРИКОЛИ

Лови мене, а то біда буде

Бой без правил

Зімля в ілюмінаторі

Неваляшка

No coments...

Тримаю бо впаде

Стань окрилений - здобудеш волю

№2

АТАКА

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

Молодіжний журнал
«Птаха»
№ 2 2008
Головний редактор:
Ольга Ляснюк
Над номером працювали:
Наталія Самчинська,
Олена Палкіна,
Ірина Третяк,
Світлана Самчук,
Максим Івануха,
Надя Голядинець,
Аня Рибицька,
Олександр Прокопів
Дизайн і верстка:
Олександр Іванів,
Ігор Занько
Доверстка та підготовка
до друку:
Володимир Камінський
(ПВД «Твердиня», м. Луцьк)
Фотограф:
Андрій Поліщук

Редакція зберігає за собою право
літературного редагування, скорочення
прийнятих до публікації статей і не завжди
поділяємо позицію авторів.

За достовірність опублікованих
матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Адреса редакції:
45000, м. Ковель,
вул. Театральна 11,
2 поверх, к. 17
e-mail: info@ptaxa.com.ua
www.ptaxa.com.ua

Свідоцтво про реєстрацію:
ЛВ № 309-43Р
від 29. 11. 2007
Видається з грудня 2007
Виддруковано в друкарні «Міно-
тавр», м. Нововолинськ.

Виходить 1 раз в місяць
Ціна договірна
Наклад 1500 прим.

Слово редактора

Шановний читачу, дякуємо Тобі за увагу до нашого журналу. Надзвичайноприємно і важливо для нас свідчувати Твою підтримку. Редакція, і зокрема, уважно читала кожен отриманий лист. Надякі питаннями підготували відповіді. Але є листи, які, так би мовити, трішки запізнилися, тобто надійшли тоді, коли цей випуск журналу був уже скомпонований до друку. Проте ми не ховаємо ці листи «під суном», у наступних наших номерах ми неодмінно шукатимемо вирішення тих проблем, які постали перед Тобою, читачу. Ми прикладемо 100% зусиль, аби виправдати Твою довіру до нас.

Окреме дякую за підказки, поради, бажання співпрацювати. Приєднуйтесь до нашої команди. Наші двері (тобто поштові скриньки, сайт, сторінки ☺) завжди для вас відкриті!

Оля ЛЯСНЮК

А було добре... 3 ст.

Гурт «Тартак» в Ковелі 4 ст.

Наша презентація: з краватками і без 5

Тет-а-тет з Катюхою Чілі... 6-7 ст.

Успіх, а чи його відсутність? 8

Рибалка 9 ст.

Гопак – не просто так! 10-11 ст.

Раз муха, два муха, три муха... 12-13 ст.

«Крамниця бажань» 14

Як Андрухович і поляки «Самогон» розливали 15 ст.

Напівпідпільний голос кіно 16

Наодинці з музою 17

VIP-вечірка 19 ст.

Дартс 20 ст.

Танці-фоторепортаж 21

Наші друзі 21 ст.

Проект «Птаха» розширює межі 22 ст.

Соціопитування 23 ст.

Фотоприколи 24 ст.

Ваша думка :)

1. Як Ви ставитесь до появи журналу «Птаха»?
2. Чи були Ви на концерті гурту «Тартак»? Ваші враження?
3. Які поради і побажання маєте для журналу?

Юля, 17 років:

1. Я дуже вражена, що в нашому маленькому Ковелі стартував такий великий проект. Це позитивно впливає на нашу молодь.
2. Була! Дуже все круто, мені все кул.
3. Я бажаю, щоб летів вгору і не падав, і взяти в мене інтерв'ю.

Віталік, 20 років:

1. Радий дуже, хоч щось в Ковелі вийшло.
2. Ага, було чудово. Я прозрів, з того що вони приїхали до нас в Ковель.
3. Щоб журнал не пропав і завжди випускався.

Гена, 26 років:

1. Позитивно, тішить те, що в місті з'явився молодіжний журнальчик.
2. Ні, нажаль не був.
3. Так тримати! Успіхів у творчому розвитку, шипових коліс на бездоріжжі українського інформаційного простору.

Максим, 17 років:

1. Ставлюсь добре, тому що це позитивний крок на зустріч молоді Ковеля.
2. Так, був.
3. Вдосконалюватись, щоб кожен номер був кращий за попередній.

Іра, 18 років:

1. Я дуже рада тому факту, що він вже є, що він народився на світ, тому що зараз є дуже багато видань, які на російській мові, а хочеться почитати своє рідне.
2. Звичайно була, сподобався позитивною енергетикою.
3. Гарних журналістів, побільше цікавого матеріалу, щоб журнал не залишився просто журналом, а став якісним продуктом. Побільше спонсорів.

Коля, 28 років:

1. Позитивно.
2. Так. Концерт сподобався. За останні 5-6 років разом з акцією «Не будь байдужим!» це є найбільш драйвові концерти в місті.
3. Більше місцевої інформації, пропоную Вам (правда це не в цьому номері, адесь до 9 травня) зробити статтю про фільм «В лесах под Ковелем».

Світлана, 18 років:

1. Позитивно, місту потрібен такий журнал.
2. Звісно, таке пропустити просто неможливо, якщо ти оцінювач музики.
3. Креативний дизайн, побільше оригінальності від авторів, та звісно, що терпіння.

Оксана, 20 років:

1. Позитивно, там можна дізнатись більше про Ковель, ковельські гурти, клуби. Це цікаво.
2. Ні, обломчик вийшов ☺
3. Процвітання, терпіння, побільше статей – роздумів, з психології отаке вот.

ПРОЕКТ „ПТАХА” РОЗШИРЮЄ МЕЖИ!

Ура!!! Відтепер у нас є власний Інтернет-сайт!!!

А отже, проект «ПТАХА» розширює можливості спілкування з молоддю Волині, з кожним з вас – чи то прихильниками, чи то опонентами – головне не байдужими до наших починань людьми.

Будемо раді зустрічам з вами на сторінках журналу, просто на вулицях нашого краю і звичайно ж, на теренах Інтернет-простору, у якому наша адреса: www.ptaxa.com.ua.

Після виходу 1-го випуску журналу «ПТАХА» ми отримали масу відгуків – у письмовому та усному варіантах. Звісно, ми не можемо опублікувати усіх ваших листів. Подаємо лише ті, які потребують відповідей. А за решту дякуємо кожному, хто не полінувався відгукнутися і за увагу до нашої творчої праці!

Привіт! Журнал просто супер! Приємно почитати журнальчик від рідного міста. Все супер! Але обкладинку потрібно було б зробити яскравішу, виразнішу. Непогано було б створити рубрику огляду новинок комп'ютерних ігор та фільмів. Також розділ про мобільні новинки. Можна було створити рубрику, у якій би ви відповідали на листи, прохання допомогти підліткам, що написали до вашої редакції. А ще мене попросили передати, що б ви надрукували про наших футболістів – юних гравців в МФК Ковель. Якщо потрібна якась стаття, з радістю допоможу.

Стас Дудка,
учень 10 класу та президент НВК 11

Дякуємо, Станіславе, упершу чергу за готовність допомогти – ми з радістю скористаємося Твоєю допомогою. Дякуємо за зауваження і за підказку щодо рубрик – наш журнал лише берестарт, а отже, розширятиметься з часом. До його 1-го номера увійшли далеко не всі підготовані матеріали через ліміт на кількість сторінок, на жаль. Але у нас усе попереду!

В мене питання: а чи буде в Ковелі скейт-парк????? Будь ласка, напишіть про це в наступному номері !!!! До речі, 1-ий «Птах» доволі прикольний!

Мак7

Площадка вже існує, заасфальтована в парку ім.Л.Українки. Обладнання встановлять, як тільки погода буде цьому сприяти, тобто після зимового сезону.

Дякуємо за увагу до нашого проекту! Ми раді, що прийшовся до душі наш задум.

www.ptaxa.com.ua

А було добре...

Ну от і він. Ну от і прийшов, а з ним, як з тими відчиненими дверима, залетів мороз. А мороз – то штука така дивна. Він приносить не тільки холод (важко уявити? – мені теж.), а й відчуття того, що завітав новий рік. Чи краще сказати: Новий Рік. Це відчуття мурашками пробігає, як той крадіжка, усім тілом і намагається забрати все собі – тепло та радість. Хе, але ми люди – народ дивний – тішимося з цього, беремо до своїх онімиліх рученят згустки білосніжного (чи не дуже) снігу й кидаємо в першого-ліпшого товариша. Потерпілий щонайменше відповість сніжкою, а щонайбільше – натягне на лице єхидну усмішку й буде переслідувати вас, допоки не закінчить свій майстерний шедевр під кодовою назвою «Снігова баба».

Не знаю, як у вас особисто минув цей Новий Рік, але в цілому, сподіваюсь, добре, та, якщо навіть й погано, у кожного все ж таки є своє власне тепло в душі, пов'язане з цим святом. Як ті кадри з фільму, у мізках вимальовуються певні картинки: подарунки, мандарини, сніг, ялинка, вогники, петарди та багато-багато чого ще. Але спогади – це вам не фільм, і тому там частенько є прогалини, адже ми запам'ятовуємо лише те, що хочемо запам'ятовувати. Себто саму короточасну радість та пов'язані з нею яскраві моменти. Наприклад те, як ти, спотикаючись, біг до ялинки діставати свої подарунки, прискіпливо дивився на батьків, але в серці все одно залишалась віра у те, що це не від них, а від НЬОГО. Або не так: ти вперше бачиш салют, вперше бачиш його на Новий Рік, через твоє «замурзане» вікно або на вулиці, де всі чомусь не відчувають того захвату, який виринає великими водоспадами з тебе. Ні? Не було такого? Тоді просто святковий стіл, жування салату олів'є (ну як я могла про нього не згадати!), волення телевізора про те, що саме зараз, так-так, саме в цей момент, потрібно радіти тому, що минув ще один рік, і прийшов на станцію наступний, вже веселі лиця родичів (тут однозначно пахне не новорічним настроєм...) та походи до ялинки й назад.

Здавалося б, що Новий Рік – то лишень звичайне свято, та ми самі створюємо навколо нього цю чудову атмосферу власного дива, і чим довше вона зберігається всередині нас, тим тепліше нам взимку. Так «давайте жить дружна, ребята!» Бережіть у серці хоч невеличку казку. Кінець. Умовний, звісно – аби було місце для: ...

Ксюта ЦЕЛІГАН

«ТАРТАК» у Ковелі

Ну от. Ковельський, молодіжний(!) журнальчЕГ, що носить горду назву «Птаха» та характеристику «не бульки з носа», а першого кроку до реалізації МЕДІА – ПРОЕКТУ (о!), нарешті відбувся. Багато людей закидали питаннями, що то за така птаха, що атакувала майже усі бігборди, стовпи та маршрутки?!?!?

Так от, шановні, «Птаха» заявив про себе досить гучно, а саме концертиком «Тартак»! За що респект і шана нашим друзям та редакції. На концерт у принципі потрапили всі бажаючі та кмітливі, котрі або збирали (щододалодрайву) різнокольорові флаєрки, або не напружуючись, пішли і купили собі квиточка в першому-ліпшому ковельському палаці культури.

Уся ця емоція звуку, емоцій, криків чинесамовитих вересків (у самоті після таких «ізішестів» емоцій горло і голос десь між балконом і першими рядами ділився) проходила в Палаці ім. Т. Шевченка, де зібрались усі спрагли до видовищ та відвідання якщо не улюбленої, то відомої всім команди, школярі, студенти, які правдами-неправдами махали руцями парам, а самі їхали на «Тартак»; та старші й поважніші ковельчани і не лише.

Особисто для мене сидіти, склавши руки на концерті, де хочеться танцювати, стрибати, співати (кричати) вголосу улюблені пісні, просто АН-РІАЛ! А саме перші десь хв. 10 тим і були, як стійким «втиком». Слава Полужинському, котрий дав «добро» НЕ сидіти і НЕ втикати)! Отут-то нарід себе і показав. Буквально за 20 хв. майже увесь зал був на ногах та відбивав шалені па, де тільки міг, і де був мінімальний для гоцання простір.

2 години пролетіли, як велика шкільна перерва. Та гадаю, всі встигли насолодитись улюбленими піснями та спогляданням «Тартака» та Каті Чілі, котра стала справжнім сюрпризом.

TRIASA

Наші друзі

Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку :)))

Петро М'якота – керівник УНК Міжнародної Торгової палати Волинської обл., директор «Бізнес-Центру» «Софт», підприємець, власник кафе «Корчма».

Лілія Барна – економіст цеху громадського харчування ст. Ковель, мати двох прекрасних дівчат.

Віталій Ківачук – директор Ковельського госпрозрахункового ринку.

Віктор Козак – директор ТзОВ «Ідея», член ради регіону міжнародних перевізників Волинської та Рівненської областей, депутат районної ради.

Галина Жилка – підприємець, директор магазину «Оксамит», голова батьківської громадськості міста.

Петро Михальчук – голова СФГ «Мислина» (селянсько-фермерське господарство).

Роман Ляшук – приватний підприємець, депутат міської ради, сфера діяльності: виготовлення та продаж меблів, дверей; рекламні послуги.

Валерій Гарбар і Костянтин Гануліч – співвласники нічних клубів «Золотий шар» та «КИНО».

Юрій Самчук – ПП «Самчук», внутрішні і міжнародні перевезення вантажу.

Шибя Павло та Олексюк Анна, неодноразові переможці та призери міжнародних змагань в Україні, Польщі та Словаччині.

Нагорів Ігор і Качко Маргарита, призери та переможці Всеукраїнських змагань.

Прокопів Олександр та Літвінчук Юлія, призери змагань у м. Ковелі та м. Львові, фіналісти змагань «Ужгород – open 2007», півфіналісти міжнародних змагань у Польщі та Словаччині.

ДАРТС

22-23 грудня у Луцьку пройшов перший Міжнародний турнір з дартсу. Участь у змаганнях брали спортсмени з Росії, Білорусії, Латвії, Литви, Молдови та всіх регіонів України. Організаторами турніру виступила «Волинська федерація дартсу».

Розпочалося все з прес-конференції за участю президентів Федерації дартсу. Далі було урочисте відкриття, реєстрація учасників, жеребкування і початок змагань. Участь міг взяти будь-хто, реєстраційний внесок становив 60 гривень, а виграш – 2500 грн. Було за що поборотися...

І боротьба розпочалася. Грала у найпоширенішу гру – «501».

Як виявилось, гра дуже цікава і захоплююча. Особливий інтерес викликало протистояння гравців одного рівня. Тоді вся гра – суцільна інтрига.

На другий день – фінал. Гра до 5-ти перемог... Напруження гравців зашкалює...

І переможцем стає Леденьов Вадим (дворазовий чемпіон України з дартсу).

Нагородження, групове фото і всі розходяться, сповнені позитивними емоціями від активно проведених вихідних.

За турніром спостерігав (нам розповів і сфотографував) Вова ЯРОШ

НАША ПРЕЗЕНТАЦІЯ: З КРАВАТКАМИ І БЕЗ

Так воно завжди: коли чекаєш на якусь важливу подію, обов'язково нервуєш, метушишся... і здається, очікувана мить не наступить ніколи, а замість неї триватиме напружено-сіпальний синдром... Але все йде так, як має йти, і те, що повинно наступити, настає неодмінно. Згодом навіть сумно стає, не вистачає драйву, не вистачає передчуття ЧОГОСЬ.

Щось подібне сталося і з презентацією нашого журналу «Птаха». На підготовку та організацію свята було докладено максимум зусиль усіх організаторів, усіх причетних до проекту. А все минуло як одна мить. Хоча... мить тривала два дні. Першого дня, себто 13 грудня (саме це число і є офіційним Днем народження «Птаха»), відбулася прес-конференція у Волинському прес-клубі реформ (м. Луцьк). Про появу нового молодіжного видання розповідали представник Ради директорів Ніна Горик, Ковельський міський голова Сергій Кошарук і я :), головний редактор журналу «Птаха».

А вже наступного дня на честь презентації до Ковеля завітав гурт «Тартак» із сольним концертом, який продовжила VIP-вечірка. Була маса емоцій, розваг... те, що нині викликає приємні спогади, усмішку... і враження, що все минуло, як одна мить...

Оля Ляснюк

Тет-а-тет з Катею ЧІЛІ...

Концерт гурту «Тартак» на підтримку молодіжного медіа-проєкту «ПТАХА» видався шалено вдалим. Енергія переповнювала всіх присутніх у залі, таке поняття, як «сидіти на стільчику», в той вечір було просто відсутнє... А коли Сашко викликав на сцену свій «сюрприз», яким виявилася Катя CHILLY, то народ наче збожеволів і, вибухнувши оплесками, почав підспівувати старий добрий хіт «Понад хмарами». Було приємно слухати і одночасно поринати у світ спогадів)))

Після концерту вся наша братія приїхала на вечірку в нічний клуб «КИНО», і я неочікувано, навіть для самої себе, пішла братив Каті інтерв'ю. Думаю, цей емоційний порив вдався... А судити вам!

– Привіт, Катю! Вітаю тебе в Ковелі! Одразу перше запитання: як тобі у нас в місті?

– Привіт! Ти знаєш, я приїхала за дві години до концерту. Тобто на екскурсії не було часу, але загалом враження приємне.

– Скажи, а от чому CHILLY?

– Все дуже просто. CHILLOUT – означає прохолоду та відпочинок. Таке ось поєднання.

– Катю, питання не зовсім тактовне, але... Раніше на шпальтах газет та у музичних новинах регулярно можна було побачити твоє ім'я. З невідомої причини різко припинилися будь-які згадки про тебе. Ти щось задумала чи зібралася у довготривалу відпустку?

– У відпустку ми не збиралися – це точно. Бо робота наразі кипить повним ходом, і ніякої таємниці нема. Зараз ми посилено працюємо над новим альбомом. Тому роботи вистачає.

– Втомлюєшся, напевно, страшенно?

– Ти знаєш, ні! По-перше, я вже довгий час на естраді, тому звикла до цього ритму. А по-друге, коли займаєшся улюбленою справою, і тобі це приносить задоволення, ні про яку

втому і мова не ведеться.

– А ці постійні переїзди з місця на місце...гастролі...дорога? Як ти це переносиш?

– У принципі, цілком нормально, тільки дорога є дорога. От, наприклад, наш сьогоднішній з Сашком виступ був цілком спонтанним. Тому я зараз трішечки зморена, і не проти була б поспати. А якщо говорити загалом, то я вважаю, чим більший у артиста стаж роботи, тим безболісніше він оце все переносить.

(У голові в мене роїлось ще купа питань... Безглузвих і не дуже, серйозних і жартівливих. Але втомлені очі моєї співрозмовниці просто не дозволили мені мучити її своїм міні-допитом...)

– І останнє запитання, Катю, ми є молоді, так би мовити, «зелені» у розпочатій нами справі. Що ти, взагалі думаєш, про цю ідею? І твоє побажання нашому «ПТАХОВІ»?

– Це дуже добре, що ви молоді. У таких, як ви, зовсім інший, відмінний від дорослого, світогляд. Те, що ви пішли на такий крок, те, що ви зважились розпочати таку серйозну справу, заслуговує на повагу і підтримку. Побажати я можу стрімкого польоту та чистого неба.

– Дякуємо! Тобі ж – творчих успіхів та вдалого релізу!

АТУМ

VIP-вечірка

VIP-вечірка, присвячена презентації молодіжного медіа-пректу «Птаха» відбувалась в «Кіно», були присутні друзі журналу, Сашко Положинський з Катею Чілі, та власне, редакція.

Поки усі розважалися, їли-пили, спілкувалися... перший випуск встигли продати на аукціоні за 2400 грн.(!!). За таку суму його купив

Петро М'якота.

Публіку розважали та вітали фольклорний ансамбль «Передзвін», учасники «Бойового гопака», та місцеві

b-boys. Протягом вечора частина присутніх бігала за Положинським та Катрусєю, випрошуючи або автографи, або світлини на пам'ять.

Загалом, як перша частина (тобто концерт «Тартака»), так і друга (VIP-вечірка) пройшли на ура.

TRIASSA

Наодинці з музою

Ніч. Уже темно та тихо. Лиш тільки вулиця освітлена яскравими ліхтарями. Там блукає зараз моя душа. Ще п'ять хвилин вагань... і, ось, уже і тіло моє там... Від мене до тебе 250 метрів... Від мене до тебе 250 тисяч суперечностей, вагань, розрахунків, передбачень, світських сует, стрибків вбік, коливань, прогнозів... страх... який смітник. За тим сміттям не видно й блиску істинного бажання. За дисонансним звучанням думок не чути й голосу серця... Готя знову у своїй кімнаті. Блін... а так хотілось провестись хоча б дві години з тобою під відкритим небом, дихаючи напівсвіжим нічним повітрям, прислухаючись до музики вечірнього Ковеля...

Надя Голядинець

* * * * *

1.

Мізерні цінності у того,
Хто не цінує почуття,
Хоча життя дає нам змогу
Знайти до серця заняття.

Життя важке. Це знає кожен,
Але якщо пізнати суть,
То зрозуміти, мабуть, зможеш,
Що сонце зійде. Не забудь:

Повинен кожен розуміти,
Що світ – це дар найбільший нам,
Що має серце засвітитись,
і жити вічно почуттям.

Не так вже й темно та похмуро
На довгому шляху життя.
І не злякає людину муром,
Що йде за серцем в майбуття.

2.

Маленька мрія може стати щастям,
Для щастя нам потрібне лиш життя,
А щоб не трапилось в житті тобі упасти,
Потрібно мрії присвятити почуття.

Дорога вдалеч не завжди нерівна,
Коли ти крила маєш у душі, -
Розправ їх вільно, і тоді безмірно
Заграє щастя на твоїм плечі.

І знахідкою можуть бути втрати.
Буває, й серед ночі бачиш день.
В нещасті можна щастя розпізнати
Відлунням радісних пісень.

Аня РИБИЦЬКА

Наодинці з музою

1978, 13 липня — Катерина Кондратенко народилася у Києві

1996 — на третьому дні народження групи «Грін Грей» узяла псевдонім «Чілі»

1998 — перший альбом «Русалки in da house»

1999 — перемогла на музичному фестивалі «Червона Рута»

2001 — гастролі в Лондоні, дала понад 40 концертів

2002 — закінчує альбом «Сон», але не видає. Іде зі сцени записувати новий альбом «Я — молодая»

2006 — повертається на сцену

Успіх а чи його відсутність?

Я повинна бути вдячна за всі проблеми та труднощі, які посилає мені Всесвіт. Лише з їхньою допомогою можливий мій духовний ріст, мій розвиток, бо всі життєві труднощі – це урок. Я повинна ставитись до них з розумінням, відкритістю та терпінням. Я маю вчитися на них.

Чому одна людина успішна, а на іншу варто лише подивитися і подумки констатувати – «невдаха»? Чому одна особистість привертає до себе купу поглядів, а присутність іншої навіть не помічають?

Наша свідомість та наші власні думки – це величезна чудодійна сила, з допомогою якої ми можемо творити чудеса. Ні, не ходити по воді чи літати в космос на власних руках-крилах (хоча чому б і ні?), а керуючи лише власною думкою, перетворювати на краще все, що тебе оточує. Таке, здавалося б, щоденне повторювання елементарних слів як: «Я прекрасна/ прекрасний, я подобаюсь собі, я люблю себе, світ прекрасний»

– може змінити твоє ставлення до себе, і віриш, ставлення людей до тебе також зміниться!

Думки матеріалізуються

Думка має матеріальну, майже фізично відчутну форму. Як ти думаєш та ставишся до себе, так і навколишні люди думають про тебе.

За прикладами далеко ходити не треба: просто вийди на вулицю та зверни увагу на звичайних людей. Сумно, але більшість з них надто заклопотані своїми справами, траблами або просто банально не в гуморі. Сердито-набурмосені, серйозні, затиснені та закриті для зовнішнього світу. Ти можеш впевнено сказати, що вони щасливі і задоволені власним життям???? Ой, щось я сумніваюсь... Та даю 100 % гарантію, що ти помітиш, може, одну (та настільки яскраву!!!!) посміхнену людину, яка просто випромінює позитив, а відтак контрастує на тлі інших. Вона йде прямо, з високо піднятою головою та посмішкою, яка ледь торкається губ. Ця дівчина/хлопець знає, що вона/він просто неперевершений/на/ний і в житті у неї/нього все просто гуд, бо вона/він НЕ ЗАМОРОЧУЄТЬСЯ. Вона/він знає прості секрети, один з яких – НЕМАЄ ПРОБЛЕМИ, ЯКУ НЕ МОЖНА ВИРІШИТИ! Чому ж тоді турбуватись?

«Не существует такой проблемы, в которой не было бы бесценного урока для тебя. Ты создаешь себе проблемы, потому что эти дары тебе крайне необходимы».

«Иллюзии» Р. Бах

Злість, агресія, заздрість, лінь, недоброзичливість, відсутність розуміння навколишнього світу – це зовсім не те, що варто демонструвати, і зовсім не те, чим ми повинні пишатись. Бажання щось змінити, зробити свій світ кращим – ось головна ціль. Так, це не легко, але результат того вартий.

«Отстаивая свои ограничения, ты лишаешь себя Всемогушества».
Р. Бах.

Розмови :)

– Ідейним натхненником... Таким мабуть доведеться визнати мене. На час створення не існувало такого кіноклубу. Останні спроби робилися наприкінці 80-х років, але тоді був малий та не знав що це. Все розпочалося з моєї приватної колекції. Накопичилося певна кількість хороших фільмів, які я бажав показувати не лише собі, а й друзям. З'явилася ідея кіноклубу у 1997 р. Перше приміщення кіноклубу було на Погулянці в Палаці творчості: звичайний телевізор і відеомініфон... Потім факультет журналістики ЛДУ ім. І. Франка нам допоміг і ми в одній з аудиторій робили покази для молоді. Десь із 2000 р. мені запропонували приміщення в «Ляльці», де більший екран, техніка краща. Ми працювали там до літа 2007 р. Кожен тиждень майже без перерв працював кіноклуб.

– Цікаво, а за роки існування кіноклубу: чи було якесь фінансування цього закладу і взагалі увага з боку влади?

– Ні, не було. Перший кіноклуб створювався під егідою Львівської обласної інтелектуальної творчості до заснування якої я маю теж стосунок. З боку влади не було жодної підтримки, зацікавлення. Хіба що можна віддати належне окупованню «Дзига», яке певний час сприяло рекламі, промоції того, що я показував в кіноклубі.

– Переважно на кіно-сеанси ходить молодь, а чи бачите ви наприклад старше покоління в клубі?

– Неходить і старше покоління, але переважно студентська молодь гуманітарних спеціальностей. Хотілося щоб ходило і старше покоління. Ми в часі пішли назустріч працюючим людям. Суб'єктивна реальність: реклама належним чином, часу чи бажання вже немає відкривати щось нове.

– За останні десять років померло багато кінорежисерів: Кубрик, Бергман, Антоніні, Трюффо і т. д. Чи бажаете ви особисто зробити певну ретроспективу кар'єри цих людей?

– Я подумаю над тим, тому що один день на тиждень це багато, але і мало, бо є що показувати. Мене зупиняє аудиторія. Я настільки «привчив» її до нового кіно, що лише з'явилося на фестивалях, що не впевнений, що люди підуть у великому числі на Фелліні, Вісконті, Трюффо. Вочах теперішньої молоді – це дуже старе кіно. Якщо я побачу зацікавленість молоді, думаю організації таких показів не буде.

– На ваш погляд: яка світова кінонагорода є більш об'єктивною, наприклад «Оскар» чи Канни?

– Кіно – це тепер не лише мистецтво, але й зароблення грошей. Звичайно кращим критерієм оцінювання фільмів є європейська трійка фестивалів: Канни, Берлін, Венеція, ще кращими – ті нагороди, які присуджуються гільдіями кінокритиків, людьми, які знаються на кіно та не зобов'язані слідувати за кінопроцесом. Це такі собі снобські нагороди, які королюють за якістю фільмів. Дуже рідко співпадає думка громади фахівців. Особисто для мене Канни є більш показовим фестивалем.

– Чи довго «лихоманитиме» українське кіно?

– А його вже давно «лихоманить» від часів Довженка. Попри певний обнадійливий період «поетичного кіно» Миколайчука, який був надто коротким та й можливо не був періодом, у нас не з'явилося доброго стилю та сильної кіностудії. Кіностудія Довженка і у радянські часи і тепер не позбулася комплексу другосортності. «Лихоманити» нас буде ще довго. По-перше немає традиції, хоча є бажання. По-друге, наша фінансова еліта не доросла до того рівня свідомості, щоб втрачати гроші на кіно, яке не принесе їм прибутку, але буде оцінене фестивалями. По-третє, неготовність влади, тому що якби було розуміння важливості кіно, якнайбільшого і з мистецтва, цитуючи вожда пролетаріату. Кіно потребує великого виробництва, але це те, що може принести прибуток, створити реноме державі. Самостійними спробами, «пробиттям» талантів, я сумніваюсь, що це принесе успіх. Мусить бути система. Не треба скептично ставитись до телебачення. Росіяни вкладали гроші у серіали, які ставали кращими з кожним роком. Мені по-білому заздрісно, що Росія вийшла із кризи. З'явилося молоде покоління авторів, режисерів. Зійшла нова індустрія кіно.

– Дякую вам за розмову, було дуже примно.

– Успіху вам!

То що заважає нам створити «кіноклуб» чи «рок-клуб»? Скільки ще попсових закладів відкриється у Ковелі??? Коли ми нарешті зможемо у рідному місті сходити в кіно не вдома на DVD, а у кіноклуб, де показували прокатне та незалежне, авангардне та попсове кіно (цього вимагає більшість: ну Періс Хілтон і т. д.)? Чи ми й надалі будемо мучити свої сідниці в ПУМі, який спроможний показати нам лише різанину в «Пилі-4» та все те, що краще було б не бачити? Змінімо наш світ, поки він не знищив нас.

Розмовляв Максим Івануха

Напівпідпільний голос кіно

Досить часто можна почути таке: Львів – культурна столиця України. Тобто показовий Львів на голову вище інших великих міст: Києва, Харкова, Одеси тощо, не кажучи вже про дрібніші, в тому числі і наш Ковель. Голос ковельської молоді про створення «рок-клубу», що збирав би увесь нестандартний прошарок осіб, які не бажають «тусити» в «Арки» чи «КІНО» нажалі так і залишився голосом у порожнечу. Ця ситуація наштовхнула мене на роздуми та порівняння: львівський «Кіноклуб» існує вже понад 10 років, створений громадськими об'єднаннями людей та особисто Олегом Яськівим, які не спиралися на допомогу «владних вершків», а створили свій культурно-просвітницький заклад, який виживає за допомогою цікавої молоді та власного бажання змінити катастрофу під назвою: «культура – надбання меншості». Цікаві нові та чудові старі фільми, все це показується для небайдужих до мистецтва кіно.

Розмова про створення кіноклубу, цікавий досвід, який змушені пережити ковельчани: все це у інтерв'ю з організатором цього закладу, простою, але дуже цікавою людиною, львів'янином Олегом Яськівим:

– Доброго дня пане Олеже, скажіть, а з якого фільму розпочалося ваше велике захоплення кінематографом?

– Добрий день, кіно не є моїм найбільшим захопленням. Так само, як важко виділити найбільш улюблену книгу. Складно сказати, що я більше люблю: музику чи кіно, літературу чи живопис. Це все рівноцінно. Я «прийшов» до кіно досить пізно, сприймав його як продукт масової культури

та нерозбірливо. Перший фільм, який пробив ту «брату сприйняття», це була картина за участю Міккі Рурка «Відхідна молитва», з того часу я маю до нього певний сентимент. Остаточно утвердила мене у тому, що кіно – це мистецтво, геніальна стрічка Серджіо Леоне «Одного разу в Америці», яку я й тепер люблю. Один з найкращих фільмів в історії людства взагалі. Це сталося десь на 2 чи 3-тньому курсі мого навчання на фізичному факультеті ЛДУ ім. І. Франка, тепер працюю за першим своїм фахом, науковий співробітник, кандидат технічних наук фізико-математичного інституту.

– Скільки років існує кіноклуб? Хто став ідейним натхненником створення?

Рибалка

Дуже багато хлопців обожають рибалку. Вони там, як самі ж кажуть: відпочивають, насолоджуються тишею. Полюбують поспати у ході процесу. Багато для кого рибалка – це чергова «відмазка», щоб піти з дому, подалі від усіх. Для одних – це місце, де можна випити, закутити, потеревенити з друзями. І ловити не обов'язково, для них це свого роду, привід напиться. Але є й такі, для яких це хобі. Все відбувається стандартно, про це всі знають, розповідати про це немає сенсу.

Але ж не тільки вони полюбують це заняття... Дівчата теж цим займаються, але трішки не в такий спосіб, як хлопці. Все набагато цікавіше і заплутаніше. Дівчата ловлять не якихось там карасиків, окунів і т.д., а більш «крупну рибу» – хлопців. Найчастіше це відбувається методом, який має назву – «на живця». Для когось, можливо, здасться дуже смішним, але це дійсно так! Вам цікаво, як же вони це роблять? Всіх секретів розкривати, звісно ж, не буду, тому що існує таке поняття як, жіноча солідарність, яка й не дає мені права зробити подібне.

Отож, гарніюні одягаються так, щоб вас зацікавити своєю зовнішністю, ходять по магазинах, купують модний одяг, роблять бойову розкраску, демонструють голлівудську пошмішку, заманюють поглядом. І знаєте, це досить складно. Це зв'язано з тим, що ви також не такі вже і «прозорі», як би хотілось. І вас дуже часто неможливо зрозуміти. Оскільки в одну секунду ви думаєте про одне, а в другу, зовсім про інше.

Хочу також зазначити, що наші ковельські «мужчинки» також «рибальють», кожен четвер, на дискотеці, в одному з нічних клубів міста. Ще б пак, така «лафа», стільки дівчат, далеко й ходити не треба, прийшов, заплатив гроші, а далі діло їхньої техніки. Чи хоча б одна потанцює з ним? Все віхніх рука! За цим можна спостерігати щотижня. Вони

вмощуються зручніше і... спостерігають. Хто ж цього вечора краща, яка більше до вподоби? І яку б заарканити? Одне погано, навчання розпочалося і не такий вилов, як літом)))

Багато де, і зокрема в Ковелі, повелось так, що і хлопці, і дівчата, дивляться спочатку на зовнішність людини, а не на те, яка вона всередині. Хлопець може мати гарну «обгортку», але розгорнеш її, і виявляється, що «коробочка» то порожня. Це розумієш після недовгого спілкування з ним або з нею, бо дівчата теж не святі, і я ні в якому разі їх не захищаю. Це наша дійсність і від неї нікуди не дінешся.

НАТА

Реальна історія, як один ковельський мачо-бой «ципляє» дівчаток (сцена в одному з міських кафе):

- Привіт, а ти віриш в Бога?
- Ну вірю...
- Тоді ради Бога, дай мені свій номер!

Чувач тобі респектик :-)))

ГОПАК – НЕ ПРОСТО ТАК!

Деякими секретами «бойового гопака» з читачами журналу «Птаха» ділиться Голова Волинської федерації «Бойового гопака» Хомич Юрій Володимирович

Де саме була створена Ваша організація, і що було поштовхом до цього?

– Міжнародна організація «Бойовий гопак» вперше була створена у Львові у 1985р. Засновник цього стилю почав відроджувати українські бойові танці («Гопак», «Метелиця», «Вихор»). Відповідно, він їздив Україною та збирав по крупинках інформацію про народні бойові мистецтва. Також велику роль відіграв власний досвід, досвід батька і діда, котрий був охоронцем австрійського цезаря Франца Йосифа II та міг на собі коня носити. Ось так і утворився «Бойовий гопак».

Отже, що є головним завданням «Бойового гопака»?

– Наша організація включає у себе різноманітні поняття, чому і називається школою «Бойового гопака». Тут ми вивчаємо українські традиції та звичаї. Кожне тренування починається та закінчується піснею і молитвою. Ми збираємо відомості про українську історію та видатних особистостей у місцевому масштабі, досліджуємо видатні події. Також ходимо у туристичні походи визначними місцями: взимку – на лижах, коли тепло, мандруємо на велосипедах, а ще – пішки. Влітку ми відвідуємо спортивні оздоровчі табори.

Чи берете Ви участь у культурному житті міста або її області?

– Власне, «Гопак» має чотири напрями розвитку: оздоровчий, фольклорно-мистецький, спортивний та бойовий. Практично кожна людина, що прийшла у «Гопак», у першу чергу проходить оздоровчий напрям, виконуючи певні специфічні рухи, вправи, оздоровлює власне тіло, змінює осанку. Фольклорно-мистецький напрям включає в себе показові виступи на різних фестивалях, інших заходах, де демонструється техніка «Бойового гопака» під музичний супровід. Найбільші наші досягнення – це участь у зйомках короткометражного фільму у Львові про життя козацтва та у «Євробаченні-2005», що проходило в Україні. Наша географія досить широка.

А Ви можете сказати назву фільму?

– Тоді проводився конкурс короткометражних фільмів, який організував польський режисер, що знімав фільм «Вогнем і мечем», і вирішив зняти трилогію про життя козацтва у той період. Назви, як такої, фільм немає, він просто виставлявся на конкурс та зайняв друге місце. Можливе і таке, що дехто з наших «гопаківців» зіграє роль у повнометражному фільмі.

Будемо на це сподіватися. А чи важливу роль у Вашій організації мають стосунки вчителів та учнів, і якими вони є?

– Цікаве запитання... Стосунки у нас бувають досить різноманітними. Звичайно, присутня дисципліна, порядок, враховуються певні звичаї, яких потрібно дотримуватись. Порушників карають способами, що сприяють їх фізичному удосконаленню: присідання, віджимання і т.д. Необхідно дотримуватись дистанції «вчитель-учень». Вчителі, у свою чергу, цікавляться життям учнів і поза тренуваннями, намагаються залучати до культурно-масових робіт. Зовсім нещодавно їздили висаджувати ліс. Адже одне із завдань «гопаківців» – відновити зелені легіні нашої планети. Також ми плануємо виростити свій парк, тобто зібрати види рідкісних дерев з території Волині. Це все буде проводитись у Турійському районі, де ми маємо земельну ділянку у 1,5 га.

А чи багато охочих поповнити ваші ряди?

– У Волинській федерації маємо більше, ніж 300 учнів. Охочих є дуже багато, та існують певні критерії відбору, і не всі їх проходять, хоча зазвичай великих складнощів не виникає. Якщо людина хоче займатись, вона прийде і буде самовдосконалюватись. Головне – бажання та час. Звісно, не допускаються люди, яким забороняють лікарі підібні навантаження.

Чи існують вікові обмеження?

– Починаємо набирати з п'яти років, не раніше. Що ж до верхньої межі, то її немає.

І що ж, можна і після 30-ти?

– У нас є навіть люди, яким по 60-65 років. Ми формуємо вікові групи, де вони і займаються.

ЯК АНДРУХОВИЧ І ПОЛЯКИ «САМОГОН» РОЗЛИВАЛИ

16 грудня Юрій Андрухович потішив лучан подарунком: привіз із Вроцлава до пивного клубу «Майдан» популярний польський джаз-роковий альтернативний гурт «Карбідо», із якими зробив спільний виступ.

Письменник і музиканти представили свій альбом під назвою «Самогон». Відтоді, як він вийшов у Польщі минулого року, його презентували у Вроцлаві, Варшаві, Оломоуці (Чехія), Харкові та Києві, а відразу після Луцька – у Львові та Івано-Франківську. «Самогон» складається з дев'яти композицій, вісім із яких – на вірші Андруховича. Сам автор текстів виступив у незвичній для нього ролі мелодекламатора. В альбомі сім із дев'яти речей – польською мовою, дві – українською. Однак для нашої публіки автори повернулися до оригіналів.

Концерт розпочався кількома композиціями гурту «Карбідо». Далі – спільний із Андруховичем виступ. Вокаліст-початківець під музику «Карбідів» начитував свої вірші із різних поетичних збірок. Зовсім по-новому сприймалися тексти з «Пісень для Мертвого Півня»: «Everybody fucks you», «Бомбардування Нью-Йорка» та інші. Виступ настільки вразив публіку, що гостям довелося виконати ще 2 речі «на біс». Причому, як зазначив Андрухович, це була імпровізація: музиканти не знали, що читатиме поет, а Юрій не був знайомий із композиціями, які супроводжуватимуть його тексти. Експромт вдался, як і весь вечір: синтез музики, поезії й артистизму виконавців зачепив кожного з присутніх, а тьмяне світло та запалені свічки підсилили атмосферу надто живих емоцій.

Переповідала про побачене Віта Литвак, фотопередача – Вови Яроша

КРАМНИЦЯ БАЖАНЬ

Будьте обережні з мріями, інакше вони здійснюються!

Стук у двері.

- Добрий день! Вітаю вас у крамниці бажань, – мовить приємний жіночий голос.
- Чого вам? Може, машину, мільйон, будинок...Щось більш масштабне?
- Добрий, – ледь чутно у відповідь, – Я сама...
- Перепрошую, але що? Давайте вам допоможемо, така гарна молода особа, а очі такі сумні, давайте вам гардероб обновимо – у «Крамниці бажань», все потаємне стає явним!

– Ні, я сама вас покличу, можна води...– тіло повільно опускається на стілець біля столу попередніх замовлень.

– Що? ЩО З ВАМИ? Вам погано? Може, викликати швидку?

– Ні, залиште мене саму, мені потрібно зважитись на одне бажання...

– Ну, як скажете. Якщо що, то кличе.

– Добре.

Думки одна за одною виринали у її голові, вона повільно прокручувала усе пережите за останніх півроку, але найбільше її турбувало те, що трапилося тиждень тому, те, що не давало змоги спати вночі, те, що мучило нічим питанням: «навіщо?»

Він помер-небуквально – він помер для неї. Став привиdom її так не дуже нормального, а скоріше паранормального життя.

Все почалося з того моменту, коли він зайнявся темними справами і змінився до невпізнання. Став дуже замкнутим, агресивним і, взагалі, той попередній він десь зник, пропав, випарувався, як роса під палючим літнім сонцем. З незрозумілого та деколи аж занадто наївного романтика він перетворився на кіборга, який міг годинами мовчати і думати про щось далеке та незвідане.

Його поцілунки стали віддавати іншим на її вустах, і в моменти тепер уже рідкої близькості він був схожим на приговореного до страти. Він став іншим...

Вона відчула все одразу, бо неможливо обманути серце, тим більше серце, яке кохає. Будь-які спроби дізнатись, у чому ж справа, присікалися моментально або провокували грандіозну сварку.

Ніяких відповідей, ніяких виправдань, ніяких пояснень своєї поведінки... нічого. Ця невідомість найбільше бісила її.

Він змінювався, вона теж. Він став агресивним, вона горіла у пеклі його пасиву щодо неї. Постійні непорозуміння, постійні сварки на порожньому місці-усе потроху день за днем підводило межу цих стосунків. Вони обоє розуміли, що це кінець, але поставити крапку не наважувався жоден. Щось не пускало, щось міцно тримало їх разом.

...продовження буде... :-)

АТУМ

Я чула, що у вас існують певні заборони. Наприклад, не дозволяється вживати алкогольні напої.

– Це одна з багатьох норм поведінки, моралі, яких має дотримуватись кожна людина. Звичайно, особистість, що прагне фізичного вдосконалення, ніколи не буде вживати алкоголь, тютюн, наркотики, бо вони знищують усе, що є хорошого. «Гопаківці» ведуть внутрішню війну самі з собою проти спокус вулиці, яка виводить усе негативне на перше місце.

То, можливо, Ви якось контролюєте своїх учнів, чи це виконується на підсвідомому рівні?

– Багато людей вживають шкідливі речі, не знаючи їх впливу на організм. Ми проводимо бесіди щодо цього, і 90% усіх учнів, почувши про негативний вплив, відмовляються від шкідливих звичок, адже приклади руйнації власного здоров'я вони можуть спостерігати щодня. Також велику увагу ми приділяємо харчуванню. Побільше зелені та перцю, адже вони є надзвичайно корисними, поменше картоплі та макаронів, бо вони згущують кров. Був життєвий приклад дупоході. Я взяв один болгарський перець та поділив його на 15 чоловік. У результаті один хлопчик за весь шлях просто енергію не знав, куди подіти. Прокулінарію треба дітям розповідати, адже ці традиції ми запозичили у предків, а вони знали, що їм до чого.

А чи траплялися у вас ще якісь пригоди?

– Якщо взяти табори, то у нас існує традиція. В останній день ми проводимо «Велику гру». У нас є навіть нашивки спеціальні (це щось на зразок піонерських ігор). Ділимо учнів на дві команди та кожній даємо прапор. Мета гри полягає у тому, щоб, умовно кажучи, знищувати ворогів, зриваючи з них нашивки та, врешті, забрати прапор суперника. Також, попередньо провівши належні тренування, практикуємо виживання у лісі. Певний гурт людей бере продукти харчування, відходить метрів на 300 від табору та намагається облаштувати свій власний, захистивши його від негоди. Дається лише два сірники, деколи навіть доводиться, так би мовити,

кашу «з сокири» варити. Пригод існує досить багато, особливо у зимку ми любимо у снігу «поганяти». Є такий зовнішній футбол, який найкраще проводити у болотистій місцевості. Після гри ми усі разом ідемо купатися.

Важливу нішу в житті молоді займає музика. Чи створюєте Ви певні обмеження щодо цього?

– Кожна людина – це індивідуальність, і тому школа «Бойового гопака» обмежень щодо музики не висуває.

Кого більше у ваших рядах: дівчат чи хлопців?

– Поки що переважають хлопці, тому що їм ближчі бойові мистецтва. Хоча достатньо і дівчат. Кожна з них має різну мотивацію: одна ходить на «Гопак» заради фігури, інша – задля спортивних досягнень, третя – щоб навчитися захищатися в екстремальних ситуаціях. У процесі навчання «гопаківці» йдуть до великої мети. Наприклад, зробити внесок у життя суспільства, допомогти іншим.

Тобто «гопаківці» – суспільні діячі?

– Так, поле їх діяльності необмежене. «Гопаківці» задіяні скрізь.

Отже, вони піднімаються не лише на фізичному рівні, а й на моральному?

– Звичайно. Людина, позбавлена моральних цінностей, не може принести користі суспільству та собі зокрема. Завдання кожного «гопаківця» здобути дві вищі освіти.

Що б Ви хотіли побажати тим людям, що живуть поза «Гопаком» та, можливо, навіть не знають про нього?

– У першу чергу я хотів би побажати просто лишатись людьми – незалежно від роду їх занять. Це загальне завдання кожного з нас. Бонайголовніше – це спілкування. Воно відіграє велику роль у житті наших предків так само, як і у нашому. Дуже важливо, щоб брат не йшов на брата, а у бій вступали лише заради захисту. А тим, хто хоче до нас приєднатися, – дорога відкрита, від її початку до самого кінця.

Розмовляла Аня РИБИЦЬКА

Раз муха, два муха, три муха...

МУЗИЧНЕ

Фпайzzза - божевільні мухи.

Історія становлення музичного стилю реггі виросла на поєднанні музичної традиції африканського походження з північноамериканськими стилями соул та ритм-енд-блюз. Основою культової музики була «бура», основана на поліритмії трьох барабанів – уповільненому, гіпнотизуючому ритмі великого барабана (пізніше цю функцію взяла на себе бас-гітара). Колись реггі було своєрідним музичним протестом проти несвободи та деспотії. Зараз же – це музика позитиву, розслаблених, розніжених на сонці танців та ейфорії.

Один з найоригінальніших, відносно молодих гуртів, який «зажигает» у стилі реггей, фанку, ска, року, хіп-хопу та багато-чого-ще. То є шість мотонних музик, котрі виступають лише наживо та з веселим настроєм.

Засновано цю вибухову суміш позитиву та щастя у жовтні 2000 року у місті Луцьк. За некороткі 7 років вистигнули статистичні лауреатами на «Перлинах сезону» в номінації «танцювальна музика», записати треки з «Тартаком», «Скрябіним», та «От вінта!», взяти участь у проектах «Свіжа кров» на М1, отримати схвальні відгуки від європейського MTV, «провісити» 51 (!!) тиждень на перших позиціях польського хіт-параду української музики «Гаразд Музика – без п'єрестанку», та в 2006 році записати на «MOON Records» повноцінний альбом під назвою «Тепло за годину», перші 500 примірників якого розійшлося буквально за 2 (!) тижні. Відзнято 4 відеороботи на пісні з альбому: «Сонце», «Небезпечна зона», «Прямо (мати крила)» та «Коломийка».

Зараз готується до нового вибуху «регаманії» новий альбом гурту, який обіцяє заповнити всі теле- та радіофіри. Домальовується новий кліп «Радісно так!».

Також очікується збільшення складу команди ще на дві людини, що зумовлене певними стандартами європейської музики та потребою повноцінного саунду на достойних майданчиках різноманітних фестивалів.

Гурт оригінальний та цікавий. Зупиняйтесь та робіть перерву не збирається, і взимку не хворіє. От що значить Волинь)))

TRIASSA

